

Že zdaj mislite na zimo!

Tak delajo to najprej tisti ljudje, šteri ešče majo v srci kaj smilenja do trpečega bližnjega. Posebno tisti, šterim se smili nedužna šolska deca: pozimi bosa i slabo oblečena... Dobrosrčni ljudje že zdaj, komaj se pokaže prvo cvetje marulic, mislijo na strahote duge zime, na trpljenje nedužne dečice i zbirajo penoze za zimsko pomoč, kak včelica sladki med. Pa ne samo od teh „bogatih“, kak ništerni mislijo. Ne, siromak tudi ma, mora meti srce za bližnjega i njegov dar je tem veksje vrednosti, ar je na njem kak dijamantni biser: znamenje odpovedi. Siromak si od vüst odtrga dinar, šteroga podari trpečim v pomoč, bogatin pa samo drobtinice meče od svoje bogatije.

Kak zbirajo pri nas (v bližini velkoga varaša!) dinarčke za zimsko pomoč?

Na Jožefovo je pri nas veliko proščenje. Glavna vulica je puna šatorov, tržcov. Več jezera ljudi se drenja okoli njih celi boži den. Toplo sprotoletno sunce poboža navadno trda srca ljudi, veselo vrvenje okoli vrtijakov, strelišč požene žmetne življenjske skrbi ljudem iz glave. V takšem razpoloženju ne trepečemo za dinar, posebno te ne, če se oglasi pred nami prijazen ženski, ali miren moški glas i pravi: „Gospod, samo eden dinarček prosimo za našo siromaško dečico!“ Roke segnejo v žep, za pijačo, za tobak, ali za kakšo nepotrebno zabavo pripravlen dinar dobi nabirateo, ki pa je darüvao, mali paperek s takšim napisom:

„Odprli ste roke,
odprti ste srce.
Hvala Vam!

To malo cedelce nabirateo pripne na vidno mesto, na prsno stran darovnika. Komaj nekaj vör se trüdiyo nabirateije i že skoro vsak gost proščenja nosi

te znak, v blagajni rdečega križa pa okoli 3500 dinarov čaka na prve prošnje, štere ne želejo dosta: samo toplo srakico, novi obleč, nove, četüdi samo Bata škornje malim Ivančkom i Trezikam za zimo.

Za 35000 dinarov lejko dobi 35 šolarov dobre punčule, ali ranč telko dece novi obleč. Kak lepa pomoč je to okoli Božiča za tiste, šteri že itak stradajo zavolo sükešine v telovnoj hrani, morajo pa stradati tudi v duševnoj hrani, ar ne morejo bosii, nagi v šoloi!

Če je senje, ali proščenje v vesi, tudi mala dečica ma nekaj dinarčkov, štere po nepotrebno zapravla. Ešče več majo na razpolago odrasli ljudje. No, če je že tak, ka na senji i proščenje se prej mora zapravlati, naj bo, šteri se ne morejo nikak odpovedati te slabe dediščine iz preminočih časov, naj delajo po svoje, ali naj stopi pred te zapravlitve smilenja puno srce i naj prosii. Ne za sebe: za nedužno deco. Znamo, ka bodo mogli nabiratelje požrejtii ne malo žalivih reči, ali tisti, šteri čüti pravo lübezen do bližnjega, ne zameri. Lübezni nega brez žrtve, nabiratelje morajo tudi nekaj žrtvüvati za srečne trenutke, kda vidijo, kak velki svetek ma siromaško dete, kda njemi v roke dajo za takše milodare küpleni obleč, ali obütev.

Mi vsi radi gučimo od nikše lübezni do domovine i bratov, zato naj ne pozabimo, ka rodi lübezen samo lübezen! Ne pozabimo pa tudi to, ka je lübezen do domovine i do bratov jako slabotna cvetlica, štera brez pridnoga zalivanja hitro vsehne. Takše zalivanje je v lübezni do trpečega rojena zimska pomoč, na štero bi radi opominali že zdaj, v začetki sprotoletja, vse prave apoštole lübezni do domovine i bratov. P. D

V tujino . . .

Krasno sprotolešnje jütro je vstalo nad naravov. Izza gor je prilükalo zlato sunce, šteroga traki so obsvetili zemelško lice. Vesii, štere so stale ponoči, kak mrtve, so na en hip oživele. Dveri hiš so se odpirale i zapirale. Na cesto so prihajali pomali ljudje, noseči v rokaj žmetne küfre i zavinioli proti Soboti. — V Soboti se je te den vse vršenilo i brnelo kak v koši včele. Vulice so se napunjavale i vsikdar naraščajoči dotok mladi možkov je napuno prostor pred delavskim domom. Tam od nekec z Gorickoga je pribрно teherni avtomobil z novov čuporov delavcov. Z Dolenjske i Ravenske so prišli ništerni peški, drügi z vozovi. Prileto je avtobus iz Rogashevec, nabito pün lüdi? Tihinec, šteroga bi te den pot zanesla v Soboti, bi mislo, da je senje. Oko našega opazovalca pa je včasi vgonilo. To je delavni materijal za tujino. Srce se stiska od groze, kriči od bolečine, gda vidi ogromno vnožino narodnoga tela, najboše sile naše krajine, štere tira tajna, omamna moč bogastva, v tujino. Sila tujine bo cecala i zmozgala to mlado krv, tujino bodo gradile te močne roke i tujinci zidale bodočnost, svojemi narodi pa propast. O joj našemi rodi! Glas orožnika, šteri je bio postavljen, da dela red, je prekričao misli opazovalca. Gospod z borze je kričao za vreditev potnih listov. Tam pri konci delavskoga doma se je stiskalo drobno dete k materi, štelo se je šče navlečti tople materinske lübezni prle, kak jo nevolja ali moč penoz ne potegneta ta v neznanu smer, v deveto deželo, od štere senja. Mladoi materi se vidi bolečina na

obrazi, skrivoma si obriše suze i z vsov sladkov lübeznijov polübi dete na čelo i tak čez nje vzdihne svoj materinski blagoslov.

Vöra je poldne. Sobočki zvon slovesno zvoni, vnogi se odkrijejo, da šče zadnjikrat pomolijo nikelko na domačoj zemli. Iz vnogi prs se zdvigava k Večnomi prošnja za srečno zdravje i pot v tujino. Že je val lüdi začeo pritiskati proti kolodvorii, gde je bodo štiri stene železniški vozov sprejele v svoje krilo. Vrvenje vnožine, fückanje peči je kazalo na skorajšnji odhod. Lepi govor gospoda z borze je ništerne navdüšo do joča, drügi so pa nemo stali kak pribiti i gledali v neznanu smer, misli so se pa nüdile doma pri materi, pri oči, šteriva žmetno prenašata bolečino, da sin i hci odhajata z rodne grüde. Končno je prišla vüra odhoda. Vse se stiska k vagonom, vsakši bi rad bio prle na svojem mesti. Tü i tam pretрга krič i pesem glasen joč mlade žene, ki se poslavlja od moža. Komaj dober mesec dni sta vživala srečno zakonsko življenje, i že jiva mrzla tujina loči za več časa. Bog zna, či ta se več vidla. V ves te prizor se meša hreščanje i cviljenje harmonike, štero vleče goricki Jožek. Rad bi z svojov komedijov prekričao i pregnao žalost i joč vnogih. Že se čüje glas konduktera „pripravleni za odhod“. Orožniki i policaji delajo red. Delavnoga materijala se napunita dva posebniva vlaka. Še en lübezniv pogled na domovino, fück lokomotiv i ropot, pogon mašine i mrtvi stroji že vlečejo žive stroje v neznanu smer za bogastvom. Mladoi opazovalec.

Našim v Franciji.

Dnes, 24 aprila je spovedavanje v Tigy, Loiret. Spovedavanje se začne že v soboto večer za tiste, ki lejko pridejo, v nedelo se začne ob pol osmih. Ob 11 slovenska predga i sv. meša, s küpnim sv. prečiščavanjom, nato fotografiranje i obed na farofi. Večernice ob 3.

Marijin mesec majnik je pred nami, nam tem bole dragi, ar nas Njeni list iz domovine najbolje krepi v tujini. In zato, ka živemo v deželi, gde se Marija še posebi časti, vej so Francijo njeni sveti kralovje posebi Mariji izročili v varstvo in se ravno letos slovesno nameravajo vršiti proslave teh stoletnic. Posebi nam je pri srci té mesec tudi zato, ka je letos 80 letnica, kak se je Marija v Lurdi prikazala mladoj pastirici Bernardki (in je v domovini izšla celo posebna kniga šmarnic tem dogodkom posvečena - -) pa slovesno izja-

vila: Nevtepeno poprijeta sem! S tem smo znova pri „Marijinom listi“, ki „izhaja vsaki mesec 8. na spomin 50 letnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904. dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske krajine do rok dani“. — Te mesec mo njemi probali dobiti kem več novih naročnikov, gda mo se zbirali:

1. maj: Thelonne (Ardennes)
8. maj: Montlan (Indre et Loire)
10. maj: Vineuil (Indre)
15. maj: Orchies (Nord)
21. maj: Ourville en Caux (Seine inférieure)
22. maj: Pont-Audemer (Eure)
29. maj: Fère Champenoise (Marne)

Camplin, Paris XI. Bd. Voltaire 57.

Prošnja

na g. Camplina, izseljen-skoga dühovnika.

Lepo vas prosita naš gospod i gospa pa nas 7 delavcov iz Jugoslavije, med nami dečko 25 let, naznanite nam v Novinaj, kda pridete k nam, štero nedelo i v šteroi cerkvi te meli božo službo. Smo 23 km. oddaljeni od Pariza.

Tkalec Ivan

Chez Mr. Reny Hue Ferme de Bouviers par St. Cyr-l-Ecole Seine et Oise.

Lepo prosim, če bi bili tak dobri i prišli k nam v departement Moselle. Tü nas je do 25, ki bi radi bili pri spovedi, se z Jezušom zmerili i ga sprejeli v srce. So takši, ki že tri leta neso bili pri spovedi. Jaz sam samo edno leto ne bio, pa že nemam méra. Ve sta nam Jezuš i Marija jedina tolažba v toj tužnoj tujini.

Vuk Matjaš

Chez Mr. Gillet Auguste a Destry par Brulange, Moselle.

Vojaška zveza med Anglijov i Francijov

Angleška i francoska vlada sta se sporazumele za popolno soglasno sodelüvanje pri vojski. Če bi nastala najprej bojna, bi vso francosko i angleško vojsko vodo francuski general, zrakovplovstvo tak francusko kak angleško pa angleški zrakovplovni general. Ta zveza je odgovor Nemčiji, ki je porinola svoje vladanje prek Austrije skoro do Jadranskoga morja.

Veliki politični tabor v Ljubljani.

Maja 15. bo v Ljubljani veliki politični tabor JRZ stranke. Za te tabor se nikaj ne agitira, samo se pove somišlenikom, če morejo, naj se ga vdeležijo. Pa vendar je vupanje, da se ga jezeri vdeležijo. S tem šče stranka pokazati, da brez agitacije i brez brezplačnih vozov ma moč i se mirno pripravla na bodoče volitve.

Pogodba med Italijov i Anglijov.

Ar je Italija sosed Anglije i to jako nevaran, najbolje obo-rožen sosed Anglije v Afriki, je ta iskala priliko, da se z njov pomiri. Italija je sprejela ponüjeno roko pod pogojom, da Anglija prizna Italiji Abesinijo. I zgodilo se je nekaj neverjetnoga. Tista Anglija, štera je celi svet alarmirala proti Italiji i branila Neguša, vladara Abesincov, ta Anglija je zdaj priznala, ka je tisto pošteno, ka je prle za krajo i rop držala. To zgodovinsko ponižanje velike Britanije pred Italijov ma svoje korenine v bojazni, ka zgübi oblast na Sredozemskom morji i to tem hitrej, ar je tudi Japonska, ki istotak leži poleg toga morja, zaveznica Italije. Na Velko soboto je podpisana pogodba med Italijov i Anglijov i vsebüje sledeče točke:

1. Italija prizna angleško oblast uad trdnjavov Adenom v Rdečem morji i se po radiji več neta napadale tive države. Italija zvün toga nede rovarila med Arabci proti Angliji, posebno ne v Palestini.

2. Anglija prizna italijansko cesarstvo v Abesiniji i v Vzhodnoj Afriki postanejo odsehmao dobri sosedski odnošaji med angleškimi i talijanskimi pokrajini.

3. Italija bo zmenjšala svojo vojsko v Libiji, ki meji na Egipt, šteri leži pod angleškov nadoblastjov.

4. Gledoč na Španjolsko se obe državi zavežeta, da bodeta poštvjala dozdašnjo stanje v zahodnom deli Sredozemskega mor-

ja i da Italija ne goji nikših zah-tev po kakšem deli Španije.

Polen tej štirih točk so se ponovile tri točke iz že prvejših podob, da je najprej Sueski prekop odprt za vse bojne trgovske ladje, da mata obe državi küpne haske na Sredozemskom morji i na bližnjem Vzhodi.

Ta pogodba, v koliko je podignola Italijo do iste valanosti, kak jo je mela dozdat naj-vejša država sveta, Anglija, v toliko je tudi razveseliva, kajti sigurnost za mir postane vekša, moč boljševizma pa slabša, to pa zato, ar se Francija tudi zača izmotavati na podlagi te pogodbe iz obimanja ruske komunistične oblasti i se zvezati z Italijov, kak se je Anglija.

Zdrüžena protina razklana.

Dr. Maček i voditelje srbske protine ali opozicije, so sklenoli lani sporazum. A sklenjen sporazum ne trpo dugo, že so se razklali. Posebno srbski deo protine je neenoten. Tak daleč je prišlo že med njimi, da se proti voditelom srbskoga dela protine osnavlajo okrožnice, najprej proti častitlivomi, staromi, poštenomi politiki, Davidoviči, ki je jedina sina darüvao za domovino, potem proti Miša Trifunoviči i Joci Jovanoviči. To dejstvo pove vse. Kde se poštenjaki napadajo, tam sad nemore dozoreti, ki bi koristio narodi.

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črenovcih, Slov. Krajina.
Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na küpni naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Štev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak niže. Poslano i med tekstom vsaka reč 2 D., mali oglasi do 10 reči 5 Din., viševsaka reč 1-50 Din.

Nedela

po vüzmi prva.

Evangelij (Sv. Janoša 20). Tisti čas, gda bi večer bio tisti den, prvi Sobote, i dveri bi bile zaprte, gde so bili Vučenicke vküp spravleni za volo straha Židovskega, prišao je Jezuš, i stano je na sredi, i veli njim; mer vam bodi. I gda bi to pravo, pokazao je njim roke, i rebro. Radüvali so se zato Vučenicke, ka so vidili Gospodna. Pravo je zato njim pali: mer vam bodi. Kak je mene poslao Oča, i jas pošilam vas. Eta gda bi velo i pihno je na nje, i veli njim: vzemte Düha svetoga, šterim odpüšite grehe, odpüšajo se njim: i šterim zadržite, zadržani so. Tomaš pa eden z ti dvanajset, ki se zove Dvojnik, ne je bio ž njimi, gda je prisao Jezuš. Pravili so zato njemi drugi Vučenicke: vidili smo Gospoda. On je pa velo njim: či ne bom vido vu njegovi rokaj cvekov prebodjenja, i ne pustim roke moje vu rebro njegovo, ne bom veryao. I po osmom dnevi so pali bili Vučenicke njegovi notri, i Tomaš ž njimi. Prisao je Jezuš zaprtimi dverami, i stano je na sredi, i pravo je: mer vam bodi. Potomtoga veli Tomaš: notri püsti prst tvoj est, i gledaj roke moje, i nesi se roko tvojo, i püsti jo vu rebro moje, i ne boj neveren, nego veren. Odgovoro je Tomaš, i pravo je njemi: Gospod moj, i Bog moj. Velo je njemi Jezus: ka si vido mene Tomaš, vervao si: blaženi, ki so nej vidili, i vervali so. Vnoga je ešce i druga znamenja včino Jezus nazoči svojih Vučenicov, štera so nej popisana vu eti knjigaj. Eta so pa pisana, naj verjete, ka je Jezus Kristüs Sin Boži: i naj vervajoci žitek mate vu njegovom imeni.

Apoštol Tomaš ne bi smeo dvojiti nad Jezušovim vstajenjem, ar njemi je deset apoštolov pripovedavalo, da so vidili Zveličara. On pa je dvojio tak dugo, dokeč je sam ne vido.

Če kristjan dvoji nad verov, dvoji nad tom, če Bog istino govori, ali nad tom, če Cerkev istino vči. Oboje je veliko razžalenje bože. Bog je sama istina pa istinitost, Cerkvi pa je on istino izročil pa naročo, da jo more včiti po vsem syeti vse narode.

Zgodi se lahko, da človeki prileti v glavo kakši dvom nad verov na to ali ono istino gledoč. Kajti naša vera ma na sebi dosta skrivnostnoga, ka mi ne razmimo. A vsaki takši dvom moramo včasi odtirati. To se pa najlepše včini, če pravimo: *Verjem vse, ka Cerkev vči!* Cerkev se ne zmoti. Njo vodi sv. Düh.

Ne je potrebno, da vse natenčno razmimo, da si vse sami ogledamo i primemo, ka nam trbe vervati. Nel Noro je, če što pravi: Ka ne vidim, toga ne verjem! Takši človek misli, da je jako moder, pa je jako nesparten. Na sveti je nešteto stvari, šterih ne vidimo, pa dobro znamo, da so. Takšemi človeki bi lahko zabrusili v obraz: Gde je pa tvoja pamet? Gvišno je nemaš, ar je ne vidiš i mi tüdi nel Vervati se pravi za istino meti to, ka ne vidimo pa itak verjemo, ar nam tak pravi tisti, šteromi lahko verjemo.

Bogi i Cerkvi ležer verjemo kak samim sebi. Mi se lahko motimo, naše oči pa druga čutila nas lahko znorijo, Bog i Cerkev pa ne. Oči nam povejo, ka je sunce samo mala svetla plošča, v istini pa je vse inačiče. Če porineš palico v vodo, ti oči kažejo, ka je palica prelomljena, v istini pa je ne. I tak ešce sto pa sto drugih stvari. Bog pa se nemre motiti, njegova namestnica, Cerkev, tüdi ne. Zato se lahko na njo dosta bole zanesemo kak na svojo kratko pamet.

Vzrok nevere ali slabe vere je največkrat gizda. Ne tista gizda na lepom gvanti, na lepohiži, nego tista, če človek nekaj malo šol napravi, pa začne modrövati, da on zna vse, da njemi ne trbe Boga, ne nikše vere. Tak žive, tak guči. Siromaček! Se pač vidi, ka je malo študirao. Skoro vsi istinski, veliki vučenjaki so bili globoko verni. Tak n. pr. Krištof Kolumb, Kopernik, Galilei, Newton, Volta, Amperne, Pasteur i. t. d.

Hvala Bogi, naša vera je sama čista istina. S svojim vstajenjem jo je Jezuš najlepše potrdio. Mejmo se za srečne, da ravno naša i jedino samo naša kat. vera ma vse nazveščene istine. Vrzimo se tüdi mi s sv. Tomažom pred Jezušo rekoč: Moj Gospod i moj Bog!

Skupno pismo

španskih škofov škofom vsega sveta zaradi vojne v Španiji.

Toda jedro narodnih oddelkov je ostalo, čeprav je spor, ki je v bistvu ljudski, začel dobivati značaj mednarodnega boja.

Zaradi tega so mogli bistrovidni opazovalci zapisati o naši vojni naslednje besede: „To je tekma v hitnosti med boljše-vizmom in med krščansko omiko.“ „Novo in morda odločilno razdobje v borbi, ki se je začela med revolucijo in med redom.“ „Mednaroda bitka na narodnem bojišču: komunizem bije na polotoku strahoten boj, od katerega je odvisna usoda Evrope.“

Nismo podali drugega kakor zgodovinski obris, iz katerega izhaja ta trditev: Vojaška vstaja je bila po svojem izvoru narodno gibanje za obrambo osnovnih načel sleherne omikane družbe. V svojem razvoju je to nalogo izvrševalo proti brezvladju, zvezanemu s silami v službi vlade, ki ni znala ali ni hotela teh načel braniti.

Iz te trditve izvajamo naslednje štiri sklepe:

Prvič: Cerkev kljub svojemu mirovnemu duhu in kljub temu, da vojne ni želela in v njej ni sodelovala, ni mogla biti v boju brezbrizna: to ji je branil njen nauk in njen duh, čut za ohrano vrednot in skušnja iz Rusije. Na eni strani so preganjali Boga, čigar delo mora na svetu ustvarjati Cerkev, in Cerkvi sami so povzročali neizmerno škodo na ljudeh, na imetju in pravicah, kakor je v toliki meri pač še ni trpela nobena ustanova v zgodovini. Na drugi strani, in naj bodo njene človeške napake kakršnekoli, pa je stal napor za ohranitev starega španskega in krščanskega duha. (Dalje)

Žalostna Gospa.

„Notre-Dame du remords“.

Maurice Verne, „Paris-soir“.

Kancler Kurt von Schuschnigg je bil pri svoji delovni mizi. Ta je služila že Metternich-u, tudi Dollfuss je ni zapustil tik, dokler ni bil umorjen.

Sobo napolni umetno sonce, ob svetlečih se rjavih tapeh iz rjavega damasta. Cesarstvo pohištvo, ki ga pozlačeni bronc napravljajo težkega, živo rdi. Pred kanclerjem, ki piše, se dviga mogočni portret Marije Terezije Velike. Govori o apotezi Austrije, o minoli moči, o sijaju, o njeni nadvladi nad nekdanjimi nemškimi državami.

Bel salon ob strani služi za sprejem odličnih obiskovalcev, ki čakajo na avdijenco: ekselence, princi in ministri. Sem je prišel okretni in tako uslužni von Papen, ki je štiri leta vodil politiko Berlin-Wien. Salon krasi portret cesarja Franca Jožefa.

Med četrtim oknom proti parku in vratom, ki se odpirajo v kongresno dvorano iz leta 1814, je v višini človeka ob zid postavljena skromna krščanska ikona na pompozno pozlačnem stolčku. Podoba: devica, ki plaka, ostaja v senc; začudi te, vzbuja, ti radovednost . . .

Ko je von Papen v tem belem salonu nekega dne čakal, jo slučajno opazi - „Zakaj puščate tukaj to sliko, ki nima nič umetniškega na sebi? Njen pro-

MISIJSKA POROČILA

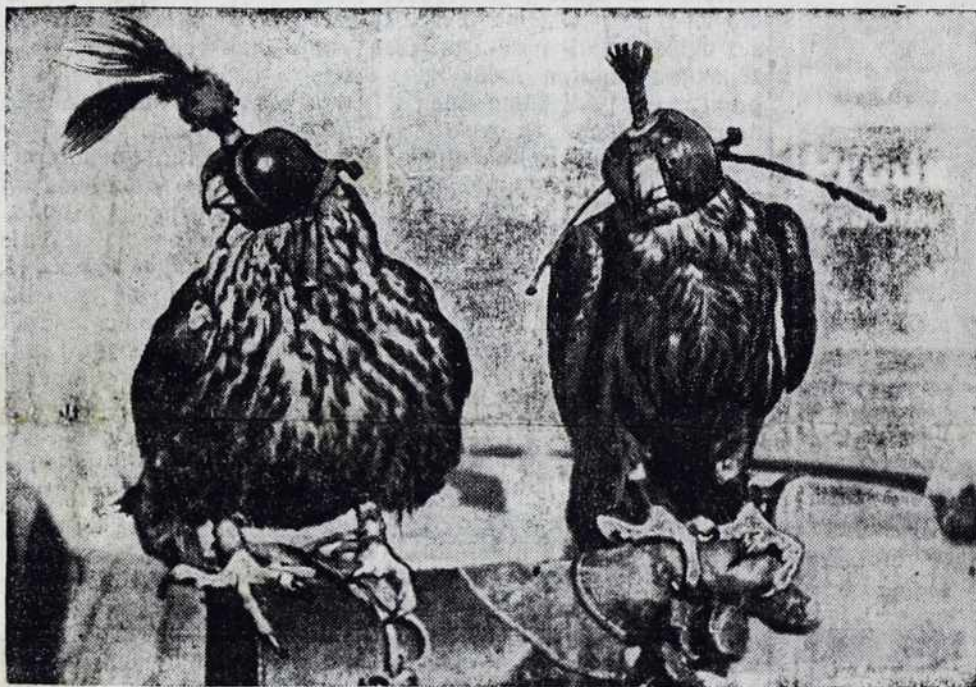
Pismo mrs. g. Kerec Jožefa, misijonara na Kitajskom svojoj materi za 80 letnico.

J. M. J. Junnanfu, 28. 2. 38.

Predraga mamica!

Zvedel sem, da obhajaš tvojo osemdesetletnico. Lepo starost si doživela in Ti iz srca želim, da bi še dolgo živela in molila na tej zemli. Tako goreče te vsak dan Bogu priporočam, naj ti bo zlati plačnik za vse tvoje trude in skrbi. Upam tudi, da si vedno zdrava in da tudi vsak dan, kljub tvoji veliki starosti, kaj delaš. Delo krepi človeka in mu daje zaslužnje za srečno večnost. Ali se spominjaš, kako smo nekoč malički okrog postele stali, ko si ti bila bolna na smrt? Gospod župnik so Ti podelili poslednje olje in mi še nismo razumeli kaj se je s Teboj godilo; še veseli smo bili, ker smo g. župnika imeli pri nas. Spominjam se le, da so naju z bratom Francetom pri odhodu po glavi pogladili in rekli: „veliki siroti bodefa, ako vama mati umrjejo. Toda midva tega nisva razumela, ali menda nisva hotela vedeti o tem. Znana mi je tudi

tvoja zaobljuba, ki si jo naredila v tisti skrajni uri Bogu, in le zaradi nas, da si si naložila veliko pokoro za celo svoje življenje, ako ti ohrani življenje, da bi nas vzgojila in vpeljala na pot čedno stnega in svetega življenja. Pozneje smo tiho in strme gledali, kako vestno si vedno izpolnjevala tvojo obljubo in trikrat na teden živela samo pri trdem kruhu in mrzli vodi. Gotovo Te je ta pokora in to treznostno življenje pripeljalo do tako lepe starosti. Zmerno življenje je najboljši naš telesni zdravnik. Jaz upam, da Te ljubi Bog še mnogo leto ohrani na tej zemlji in da si boš s tem vedno več zaslug nakopičila za ono srečno in blaženo večnost. Ob tvoji osemdesetletnici Ti to iz vsega srca želim in prosim Boga naj te v obilni meri blagoslovi. Kljub Tvoji visoki starosti bodi še vedno zvezda vodnica na poti krščanske popolnosti in svetosti vsem Tvojim sinovom, hčerki in vnukom, kakor si nam bila, ko smo še majhni okrog tebe se v

Sokoli za lovljenje ftic. V srednjem yeki so navčili ftičce sokole, da so ž njimi lovili druge ftičce. Sokolom so pokrili oči z kapicov, da neso vidili okoli sebe i to kapico so njim vzeli doli, gda je gde priletela ftiča, štero so šteli zgrabiti. Kak je sokol ovarao to ftičo, je zleto na njo i jo zgrabio. To srednjeveško lovino zdaj ponavljajo v zabavo.

stor je v cerkvi . . .“ Stari sluga mu odgovori: „Ekselence, znajte, da je to edina slika, ki jo imamo iz domovine na Dunaju“. Von Papen je zmajal z glavo, se hudomušno nasmehnil in umolknil. Sam je najbolje vedel, zakaj ga je skromna ikona spravljala v zadrego. Neki veliki Avstrijanec jo je v resnici krstil za „Žalostno Gospo“. Je to groba podoba; in tragična: nekaka Pietá s Kalvarije. Njeno lice se obrača proti nebu, odprte oči so napolnjene z golgotskim prizorom: solze ji tečejo. Klesar, ravnokotko preprost kot tisti, ki so delali v katedralah, jih je zelo skrbno izdelal, eno za drugo, kakor bisere. Roke device oklepajo vrat in niso sklenjene za molitev, ampak zadržujejo krče in ihtenje žene, ki se tako zelo človeško zvija.

Sluga, ki je odgovoril von Papen-u, je imel prav. Dunaj je napolnjen s spomeniki, ki povečujejo le družino Habsburg. Vsa znamenja tu slavijo evropski duh.

Tu ni nobene slike iz domovine, vse do leta 1934. Odtakrat najdemo mavzoleja: v spomin avstrijskemu vojaku iz 1914-1918 in resnobno kriptu, kjer spita drug ob drugem mgr. Seipel in Dollfuss, žrtvi sile iz dobe udarca s pestjo. Zakaj naj bi tuja in nepričakovana relikvija iz kanclerije, noč in dan osvetljena z večno lučjo, rdečo kot kri, postala simbol te avstrijske domovine, ki pravzaprav ni obstojala pred nami?

To je neizogibno znamenje nesreče, skrivnostna najdba dejstva, ki je zgovornejša kakor roman. Tistega dne, ko bo Pietá zapustila salon kanclerije, vržena med ropotijo, ali bo celo sežgana, ne bo več Avstrije, Adolf Hitler bo gospodar Dunaja.

Resnica in fantazija se mešata okoli te Pietá. Poslušajte žalostni roman jokajoče device z Dunaja; moderna junaška pesem.

Oktober 1933 je prvi neuspeli atentat proti Dollfuss-u vtisnil njegovi stari materi, kmetici iz Rimberg-a, vse polno strahu in zlih slutenj. Toda zaman je prosila svojega sina, naj zapusti te lepe pozlačene salone kanclerije, ki da so polni demonov, naj se odpove svoji visoki službi, naj znova postane preprost in srečen človek, brez odgovornosti.

Dollfuss ni mogel pomiriti svoje stare matere. Spomladi leta 1934 je sporočil svoji materi, da se ji odzda ni treba prav ničesar zanj bati, da se čuti varnega, da je utrip srca, ki je takorekoč brat srcem vseh deželanov, dovršil spravi del in prinesel nebeško znamenje.

Je Dollfuss res v to veroval? Zelo pobožna Dollfuss-ova mati je res prenehala trepetati. Tri mesece nato je njeni sin padel pod streli nacistov.

Nekega jutra se je javil v kancleriji revni Tirolec, v dokolenkah in pisanem jopiču. Nosil je velik in slabo zavezan zavoj. Čakal je, da bo sprejet pri Doll-

družinskem krogu veselili. Krasni so spomini na tista srečna leta, ko je na našem domu iz vsakega kota zijala revščina in beda, a smo bili bogati na lepem in svetem življenju v zvestem izpolnjevanju svojih verskih dolžnosti; da bože in cerkvene zapovedi so nam bile največje veselje in njih natančna izpolnjevanja naše največje bogastvo. Kako nas je za to zvesto bo ljubi Bog bogato nagradil že na tej zemlji, da lahko delamo mnogo za njegovo večjo čast in rešenje duš. Zvesto moli, delaj in se žrtvuj iz ljubezni do Boga, On bo potem Tvoji večni delež. Prisrčno te pozdravljam in blagoslovljam tvoj ljubeči Sin

Joško, misijonar na Kitajskom.

Boritelje za vero v Španiji so prišli do morja.

General Arende je zavzeo gorsko trdnjavo Morello z rok rdečih, te tukeo naprej, dokeč ne prišeo do morja i zavzeo mesto Vinaroz. Zdaj so Francovi junaki presekali zvezo med Barcelonov, Valencijov i Madridom. Vinaroz pomeni vino i riž, ar to dvoje rodi tista pokrajina. S tem je zapečaten tüdi usoda premočno vtrjenih mednarodnih čet v Tortosi, kam se pašči druga Francova vojska.

Glasi iz Slovenske krajine.

Navuk za tretjredje dnešnje nedelo v Črensovcih po večernici, dnes teden pa pri Gradi z sprejemom novih kotrig.

Beli Vüzemski pondelek. Na Vüzemski pondelek je bela postala Slovenska krajina. Močno je snežilo i sneg je pobelo ne samo strehe hiš, nego i njive pa travnike. Bog nas čuvaj lakote, štero smo si z grehi toti zaslužili, a naj se nam smiljuje i spokori naša okorna srca.

Pomagajte velikomi siromaki i betežniki. Te je Kerec Rudolf v Otovcih hš. 75 p. Mačkovci. Je jetičen človek z drobnov dečicov, žena njemi predkratkim vmrla i se nahaja v velikom siromaštvu. Kr. banska uprava njemi je pred kratkim poslala 300 Din. A teško betežen to hitro potroši. Ki more, naj njemi pomaga, Bog plača to.

Smrt zglede Marijine družbenice. Na Velko soboto ponoči ob edenajsetih je dušo pustila Kovačova Trezika v Črensovcih. Bila je edna tisti mladenk, od tistih redkih mladenk, od šterih pravi Ježuš, da so „modre device“. Modra devica je bila pokojna Trezika, cela katoličanska, cela Ježušova, cela devojka v misli guči i djanji. Zgled deklam, zgled, sveteo zgled Marijinim družbenicam. Par let je že betegüvala, prahladila se je i lotila se je jetika. A z močnim vüpanjom se je betegi protipostavljala i se je včakala 29 leta svoje starosti. Pred dvema tjednoma je močno oslabela i podlegla vmorilki toliko mladoga življenja, jetiki. — Pred smrtjov dobri dve vüri je sprejela obleko tretjega reda svetoga Franciška i kak hčerka velikoga assiskoga spokornika je vmrla. Po sprejetju v tretji red je opravila sedeče darüvanje pred voditelom tretjega reda: „Dober Ježuš, svoje mlado življenje darüjem za tvoje dühovnike i zmago tvoje svete katoličanske Cerkve, predvsem pa za to, naj mladenke tak živejo, da ti bodo na veselje.“ Po tom darüvanju je Kovačova Radostna Marija, — to ime je najprej dobila te den, kda je Marija čakala i dobila z groba nazaj svojega Sina — zaspala i se pre-

büdila pri svojem nebeskom Zaročniku. Naj pomaga dobra Mati Marija, da bo Njegovo slavo, če že neživiva, kak najhitrej vživiva. Molimo za pokojno Treziko v te namen. Njenim domačim pa izražamo naše globoko sožalje. — Na Vüzemski pondelek po večernici je nešteta vnožina naroda z tovarišicami pokojne iz Marijine družbe sprevodila Kovačovo Radostno Marijo na večni počitek, šteri naj zaistino radosten bo, ja naša žela i trdno vüpanje, da takši tudi bo. — Teliko naroda na sprevodi ne pomli že vnoga leta Črensovska fara, kak na sprevodi † Kovačove Trezike. Marijina družba je z vnožimi lepi veci počastila svojo sestro i z lepov, genljivov pesmijov. Slovo je vzela od pokojne sestre prednica Marijine družbe Halasova Agica. Kda je v poljub zastavo družbe na drvo pokojne položila, se je bridko zajokala vnožina, zlasti njene družbene sestre. O naj se vistinijto reči poslovilne pesmi:

Da zmagujemo tudi mi,
Otrok Marijin, nam sprosi ti.

Smrt v Franciji. Po trimesečnom težkom betegüvanju je vmrla v Franciji Török rojena Gomboc Marija iz Gorice. Rojena je v Andrejcih. Lepo številno Slovencev jo je sprevodil 3. aprila na zadnjem poti. Lepa je bila njena smrt v naročaj dragoga moža Török Jožefa i brata Gomboc Lujza. Bodi njej Srce Ježušovo smileno. Molimo za njeno dušo. Naše globoko sočutje možu, bratu, naročnikom naših listov i vsoj rodbini. Naj počiva v tujoj zemli mirno.

Žižki. Hüdobna roka je odnesla sirotu Koštric Mariči meso, štero je mela v slaboj srambi, kda je bila z arende. Mož se muči po Franciji, da familiji kaj pripravi, hüdobnež delomržež pa okradne siromaško družino.

Kapela sv. Forjana v Žižkih je dugotovljena. Kre nje sta posajenivi dve cipresi, kak dva svetilnika, šteriva kažeta na požrtvüvalnost te male vesi, štera teliko darüje v dobre namene. Pa v toj vesi pravi bogatcov nega. So pa tembole bogati prebivalci njeni na jakostaj i krepostaj. Bla-

goslavljanje kapele se bo vršilo 4. maja.

Dobrovnik. Naš g. kaplan Zelko Ivan jako lepo napredüjejo v zdravju. G. plebanoš njim vse včinijo i njim ze vsem podvorijo, naj samo ozdravijo. Tüdi domači zdravnik g. dr. Oršič jih tak verno zdravijo, kak da bi bili njihov lastni sin. Gospod Zelko so zdaj vložili prošnju na kr. bansko upravo, da bi bili na kratak čas sprejeti v zdravilišče na Golniki, ka bi popolnoma ozdraveli i znova začeli svoje goreče delo. Bog njim daj to miloščo.

Pozdrav izseljenke ob priliki obiska izseljenskoga dühovnika. Prečastiti gospod! Zahvalujemo se Vam za trude, ki ste jih meli v tom kratkom časi z nami. Prinesli ste mir v naša srca. Slušali smo iz Vaših vüst domačo govorico, ki nam je tak draga. Toda dužnost Vas je pozvala že inam, da tüdi druge potolazite. — Zato pa hodite z Bogom in povejte vsem bratom in sestram, da še živimo v vernosti do Boga pa domovine. Hvaložno se bomo spominali Vaših trüdiv. Naše molitve Vas bodo sprevajale na apoštolskoj poti. Z Bogom! *Čeh Marija, Longsols.*

Na misijone mil. g. Kereca: Bohnec Štefan i sin iz Francije 10 frankov i Toplak Ana 10 frankov darüvala (potom čg. Camplina). Penez odposlan po čeki Novin na Rakovnik.

Za Martinišče so darüvali v Franciji: Bohnec Štefan i sin 10 frankov, Toplak Ana 10 frankov (potom čg. Camplina). Penez odposlan po čeki Novin v Martinišče.

Beltinci. Dne 10. aprila se je prinas vršilo spravišče Zveze poljedelskij delavcov, že drugo v tom leti v prostoraj gostüine Sapač. Spravišče je odpro tajnik g. Novak. Od pomena i pravil Zveze je gučao šef borze dela g. Kerec. Proti obiski prvejšega spravišča je bilo preci menje obiskovalcov. — Občni zbor Kmečke zveze je zavolo slaboga vremena preložen od vüzemskoga pondelka na gnes, to je na belo nedelo, dne 24. t. m. ob 9 vüri. Člani ste vabieni vsi. — Fantovski odsek nas je prav lepo razveselio s svojov prireditvijov na vüzemski pondelek.

Žižki. Dela pri kapelici, štera nam je lansko slabo vreme ne dopüstilo dokončati, zdaj pomali dokončavemo. Do 1. maja bo vse gotovo in te na prvi den sv. Florijana, 4. maja kapelica blagoslovljena. Podobo sv. Forjana, ki je patron naše kapelice, nam je krasno izdelao g. Nemeč Franc iz Čakovca. Se njemi na tom mestu lepo zahvalimo i ga vsem priporočamo. Tüdi malar g. Hodnik iz Slaptinec se trüdi, da bi tüdi njegova malarska dela kem lepše krasila našo kapelico. Obema gg. šteriva gvüšno z svojimi deli najbole okrasita našo kapelico, se ešče na tom mestu ednok zahvalüjemo i jiva vsem priporočamo. Nadale se prav lepo zahvalüjemo tüdi niže objavljenim darovnikom, ki so nam s penzi priskočili na pomoč i nam stem znižali nekaj bremen, štere itak teško nosimo. Bog Vam naj na drugom mestu stokrat poplača Vaše dare. Sv. Forjana patrona naše kapelice pa prosimo, naj čuva Vaše lübe domove. Darüvali so v dinaraj: Bauer Samuel, Črensovci, 30, Šolske sestre, Žižki, 13, Ritlop Ivan, Žižki, iz Francije, 50, Kohek Martin, obč. taj. 6, Žunič Ignac, obč. sluga, Črensovci, 10, Zver Josko, taj. pos. 10, Kocet Ivan, trg. Črensovci, 10, Klepec Karol, trg. Črensovci, 20, Bogdan Bara, Žižki, 2 prta na oltar, Špilak Bara, Žižki, iz Francije, 50, N. N. Črensovci za čelno sliko Marije pomagaj Brezjanske, 200, Žižek Kata, Žižki za 2 okenski sikli sv. Antona i žalostne Matere Bože, 200, N. N. Žižki, za 1 okensko sliko sv. Male Trezike, 100, Haklin Izidor za 1 kep Srca Ježušovoga 88 Din. — Ešče ednok se zahvalüjemo vsem, ki so na kakšikoli način sodelüvali pri našoj kapelici. Kakti vsem majstrom, vsem delavcom i vsem darovn.kom. Bog Vam plačaj stokrat. Odbor.

Vüzemske pozdrave ešče pošilajo, štere smo kesnej sprejeli: *Horvat Marija, Trezika i Lujzek z Lipovec v Franciji*, vrednici Novin, vsem domačim, sosidom, rodbini, dühovnikom Slovenske krajine i beltinskoj fari; *Veindorfer Štefan i Ivan*, Bakovci, z Francije, vsaj rodbini i vsem dühovnikom Slovenske krajine, ki se brigajo za siromaške izseljenke; *Kolman Ana*, Trakova iz Francije urednici Novin, staršom, sestram, bratom, rodbini, vesi Trdkova; *Samt Jožef*, Lukačevci, i *Jug Janoš*, Gederovci, oba z

Nemčije, vsem prebivalcom Slovenske krajine, staršom, rodbini i urednici Novin; *Mencigar Johan*, Večeslavci, iz Nemčije svojim staršom, g. jelenskomi plebanoši, Varga Števani i vsem njihovim vernikom; *Husar Franc*, *Bencak Alojz*, *Jelenovec Štefan*, slovenski dečki iz Nemčije; *Žököš Emerik* iz Francije; *Tkalec Ivan* iz Francije ženi i malomi deteti, štero samo ostane, ar žena pride za menov v dobro kršćansko hišo, komunističnoga verla sam se, hvala našemi poslanstvu rešo i idem vsako nedelo k meši i ze sem opravo vüzemsko spoved tüdi. Smo 23 km. od Pariza; *Bertalanč Janoš* z Nemčije; *Vuk Matjaš*, V. Polana, iz Francije, uredništvi i upravništvi Novin i M. Lista, celoj polanskoj fari i svojim domačim. Isto želejo pajdašje *Tivadard Franc z ženov*, *Petkovič i Andraš Gjerek Franc*, *Horvat Agneška i brat Jožek* z Bogojine, *Dravec Barica*, z Ivanec, vsi trije v Franciji, urednici Novin, dragim domačim, rodbini, botrini, sosedom, bogojanskoj fari z g. plebanošom i naročnikom naših listov doma i v tujini.

Radi velike zaloge manufakturnega blaga

prodaja po znatno znižanih cenah sledeče:

	Din 15— dalje
Moške srjace od	10—
Moške sp. hlače	35—
Moške cajg hlače	20—
Otročje cajg hlače	6—
Belo platno od	5—
Žuto platno	5—
Platno za moške srjace	5—
Druki	6—
Poldeleni od	8—
Svila za obleke	9—
Moške nogavice	3—
Ženske nogavice	5—
Dežniki „Marela“	28—
Za blazine 120 cm široko	18—
Isto za perje	15—
Moški cajgi	22—
Moški kangarm	70—
Platno za brisače	8—

ter vso i špeciarijsko blago po znatno niskih se dobi pri

Ferdo Horvath v Bogojini

Mizarskoga pomočnika in vajenca

iz dobre hiše sprejme mizarski majster **DURIČ FRANC** Novi Beznovci — p. Cankova.

Nacisti vstopijo, sprožijo i kancler se zgrudi — — čujte to podrobnost, hoteno po usodi — ob nogah te Pietá. Pljuvajoč kri iz grla se napol dvigne in vleče do kanapeja, ki je kmalu ves rdeč od njegove krvi. Tri ure traja smrtni boj. Nobeden izmed napadalcev nima poguma, da bi umirajočemu ponudil vsaj kozarec vode; iz njegovega, od krogle razmesarjenega grla vre, nacisti pa prihajajo in odhajajo, se šalijo in kolnejo... Le jokajoča devica podpira umirajočega, tako, kakor je hotel skromni Tirolec, samo da prisostvuje smrti... Do zadnjega vzdihljaja je imel Dollfuss oči uprle v Pietá. V Shakespeare-ju ne boste našli nič bolj nežnega in dramatičnega. Legenda se začinja. Preprosti Avstrijci, zbegani po tem temačnem dogodku, kjer vse drhti v nadnaravnij bojazni, govoričjo danes: „Zločinci so videli devico, da je točila prave solze!“

Edini človek, ki je zbežal iz palače, je major Unser Fey. Pa so rekli, da je izdajalec... Hotel sem videti pričo samo. Ta je poslušal Dollfuss-ovo ustmeno oporočo. Obrit je kakor asket, obraz izraža hladnokrvnost i gotovost, ustnice so drobne, nos orlovski. Levo oko križa brazgotina, rana iz vojne. Osebnost kakor za dramo: maska sliči Coleoni-jevi, kakor jo je ustvaril Verrocchio. Unser Fey se ničesar ne boji. Rekel mi je:

„Poznam smrt, več ur sem se krčevito oprijemal korenin na obronku globeli; prebil sem pod

ognjem italijanskih in avstrijskih vojakov, kroglje in karteče so se križale okoli mene! Pa me niso hoteli!“

Temu človeku je Dollfuss, iztegnjen na kanapeju, vroč od krvi, priporočil svojo ženo, svoja dva mala otroka, svojo staro mater, ki ni več trepetala zanj... Zadnje besede, ki jih je šepetal, so bile: „Naj jim Gospod odpusti!...“ Kurt von Schuschnigg je te besede ponovil v svojem govoru zadnjič 25. februarja. Kakor drugi, tako jih je tudi on zvedel od Fey-a.

„Ali je jokajoča devica igrala svojo vlogo?“ sem vprašal pričo. Mrmral je: „Tisti popoldan julija 1934 je bilo krasno sonce; skozi četvero oken belega salona si videl, kako ljudje prihajajo in odhajajo, brezskrbno; otroci so se igrali in smejali v drevoredih parka, toda Dollfuss-ova misel ni več šla proti življenju, gledal je devico, ki je plakala v svojem kotu v sinji sencu...“ Unser Fey je obmolnil, oči ima kakor videc. Dollfuss je določil Schuschnigg-a za naslednika.

Ko je novi kancler ob svojem času zasedel Metternich-ov urad, se je zanimal za Pietá, ki je pripadala Dollfuss-u. Schuschnigg sta gospa Dollfuss in stara mati prosile, naj bi podoba ostala na svojem prostoru v „krvavi sobi“. Odzdaj so jo smatrali kot narodno relikvijo: krvavordeča večna luč je bila postavljena na stolček, zasvetila je in ni več ugasnila...

Nacistični listi so se rogali i govorili o grobem i izzivalnem praznovanju.

In tako je uboga devica, z ljubeznijo izrezljana od skromnega Tiroica, ostala simbol ogrožene Avstrije. Danes je jokajoča devica zapustila beli salon. Med kako ropotju bo končala, kamor so jo nacisti odnesli. Zdjaj ni vec na Dunaju podobe iz domovine... (Iz francoščine Camplin Ivan).

† AU.

Zgodba o velikem tednu.

(Pokojnemu prijatelju v blag spomin).

Ptica spomina mi ga je prinesla, da sem ga zagledal pred seboj v neki onostranski svetlobi in sem slišal njegove besede iz dalje večnih livad, kakor bi mi hotel dovoliti z gibom svoje roke, da vam, dragi bravci, lahko povem o njem, da vam lahko naslikam — v meglenih otenkih samo — njegovo dušo.

Bil mi je drag prijatelj. V dolgih večerih je prihajal k meni ter se je smejal — smejal se mi je tako odkritosrčno ter neprisljčno, da je splahnela razlika v starosti med mama. (Bil je namreč mnogo starejši od mene).

Pripovedoval mi je največkrat kaj iz svoje preteklosti; ob vsaki priliki je bil radosten in na bleđen obrazu mu je vzdrhtela rdečica, ki je prihajala mojemu vdanemu prijatelju menda

naravost iz srčnega ožilja. Samo neke stvari se ni mogel nikoli dotakniti z vedrostjo — to je bila njegova mati. In je ljubil to dragoceno bitje — saj se mu je v očeh videlo — samo ni mogel najti besede, kako bi začel o njej in bil je takrat v zelo veliki zadregi. Včasih sem mu hotel pomagati; zardel je še bolj; prosil me je za kako francosko nalogo (studiral je namreč romanistiko), da bi mi jo pomagal dokončati. Ponavadi je pa ob podobnih prilikah obrnil svoje modre oči v zahajajoče sonce in je nekaj iskal tam za mavričnimi oblaki — morda beline, jasnine; morda pa še česar več...

Potem je vzel v roke violino. (Ta moj prijatelj ni nikoli zaigral kakega velikomestnega šlagerja, še celo pesmi se je redkokdaj lotil. In na gosli je igral najrajši. Pravili so o njem, da ima še druge talente, namreč za druge instrumente, pa on se je vsega tega branil). Strune so mu pele o velikih tajnah — gotovo mu je srce narekovalo ubrane glasove.

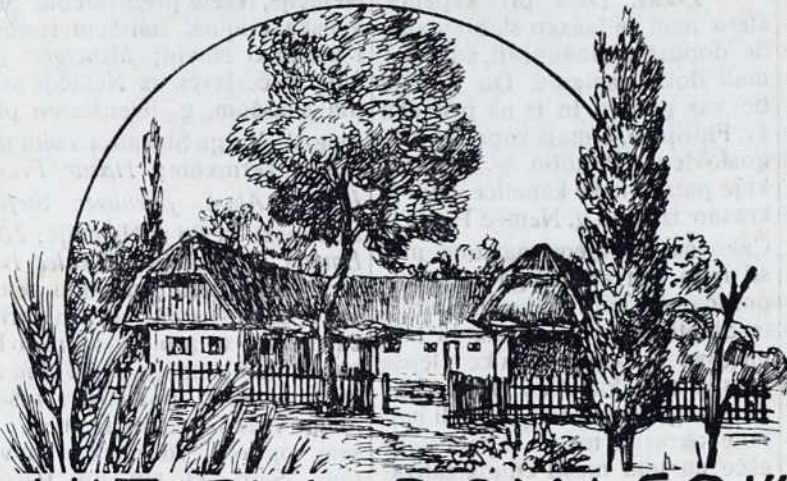
In je nekoč omahnil na stolu, ko je tako sedel in so mu gosli pele. V mraku mu je nekaj bruhnilo iz osušenih ust — drugega dne smo našli tam strjeno kri. — Tovariši — bilo nas je več — smo ga prijeli za podpazuho in ga položili na mojo posteljo. Potem smo poslali po zdravnika. Prišel je. Povedal je, da je fant že na koncu... Vsi smo se začudili. — In smo se vprašali: „Ali je on eden izmed tistih, ki znajo

svojo bol tako skrivati pred svetom, da nemoteno dozori v njihovih prsih in ko je plod dozorel, takrat pade kar sam od sebe v božje roke?... In pade tih, brez hrupa, da ne moti prijateljev niti sovražnikov okoli sebe.“

Dali smo ga prepeljati v bolnico. Nekoč sem ga tam obiskal. Bil je tekom svoje boleznij izredno shujšal. R ke so mu bile blede kakor pri, na katerem je ležal — in omi obraz! Gube so se mu zajedle v mlado lice — samo oči so mu bile kakor kdajkoli preje: vdane, ponižne, nekje v daljavi si še našel prejšnjo radost.

Prisedel sem k njemu. Ležal je mirno, oči so me pa veselo pozdravljale. Izza vzglavja je potegnij zvitek popisanege papirja, ki je bil na enem koncu zlepljen z modrim trakom. Šele takrat sem uzrl na njegovi nočni omarici črnilo in stekleničo z limom. Ponudil mi je popisani sveženj; z eno roko si je šel na prsi... Z muko je spravil iz sebe:

„To zapuščam tebi. Ne smeš imeti o meni slabega mnenja. Vedno sem želel delati dobro. Mnogi me pa niso razumeli...“ — Solze so mu stopile v oči. — „Tebi zaupam to svojo zapuščino. Drugega ti ne morem dati. Odpri ta zavoj po moji smrti i takrat lahko storiš s tem, kar ti drago. Jaz ničesar več ne pričakujem od tega sveta. Ne toži se mi preveč odpotovati v svojo pravo domovino... Samo nekaj bi še rad,“ je pokazal na drobni tisk, ki ga je držal med prsti;

"HIZICKI DOMAČOJ"

Pisma naših z tujine

Pozdrav pošilajo: Püčko Števan, Lacković Anica, Gerič Ivan, doma iz Hotize v Nemčiji; g. hotiškom kaplani, svojim domačim, starišom, bratom, sestram, nevesti z decov, prijatelom, gasilski četni, izseljencom v Franciji. Veselijo se Novinam i se zahvalijo, da so je po naročitvi včasi dobili. Šprager Marica, Belinci, iz Francije vsem na vredništvu i upravi Novin, prosi molitve naše. Solar Alojz iz Nemčije, uredniki i sotrudnikom Novin i celoj Slov. Krajini. Kolenko Jožef i Treza, D. Bistrica z Nemčije celomi uredništvu, naše liste redno dobivata. Berden Jožef i Gomboc Ivan, krojaška pomočnika iz Beograda vsem izseljencom iz bogojinske fare, svojim domačim, sosedom, rodbini, posebno filovskim i ivanskim dečkom.

Ferko Marta iz Francije. Dragi uredniki Novin! Srčni pozdrav Vam pošilam iz te tuje Francije. Prišla je pali k nam vesela spomlad, štera nas opomina na Kristušovo vstajenje. Da, dragi naši, približali so se nam sv. vuzemski svetki. Želem vsem, da bi je srečno opravili veseli i zdravi vsi vküp pa prosimo ljuboga Boga, da bi nam jih dao še vnoqa leta še dočakati. Prav iz srca se Vam zahvalujem na rednom pošilanje Vaših listov, šteri so mi v jako velko korist. Kak nas

to veseli, uboge v toj tujini, da čtmo iz njih, kak je v našoj domovini. Naročnino sam poslala, višek naj se odloči na čast svetomi Antoni za zdravje i srečo pri živini. Srčni pozdrav pošilam celoj Slovenskoj krajini, posebno pa Cankovskoj fari. Pozdravljam tudi vse prijatelice i poznanca v tujini i njim želem vse dobro. Pozdrav pošilata tudi prijatelici, dve sestri, Fartek Rozalija i Marija, želeta gračkoj fari vse dobro.

Našim izseljencem v Franciji.

Vprašanje našega izseljenstva je še vedno nerešeno. Kar naprej je odprta knjiga, v kateri so zabeleženi vsi tisti, ki jih je usoda pognala v širni svet, da si tam služijo kruh. Trd je ta kruh, ki ga reže tujina nam izseljencem. Kakor mačeha nam je bila in nam je še naprej. Kar nič upanja ni na boljšo bodočnost. Zarja lepših dni nam še ni zasijala. Toda knjiga se polni, naša kri se stiska v tujini.

Res je, naši ljudje stokajo nad slabimi časi. Ne vedo pa, da so čestokrat sami krivi težav, ki jih zadenejo. Mislite da ne? Evo primer:

Nekdo potuje v Jugoslavijo. Navadno je najvažnejša in najpotrebnejša stvar — vozna karta. Kje naj jo kupim, koliko bo stala itd. To so vprašanja, ki tarejo naše ljudi. Pa ima morda še kdo

nekaj denarja in bi ga rad premenjal, pa ne ve, ne kje, ne kako. V tej negotovosti zagradi za prvo bilko, ki se mu nudi v pomoč. Nič ne gleda, kdo mu jo ponuja in kakšna je. Tedaj naši ljudje zgreše in maščevanje je neizogibno, kesanje pa je prepozno.

Kje naj drži pregovor: Svoj k svojim, bolj kot v tujini. Pa koliko je nasprotnikov tega lepega pregovora. Delavci, izseljenci! Vi dobro veste, da so v Parizu agencije in banke, ki so popolnoma tujega značaja. Dobro jih poznate, vendar koliko Vas je, ki se obračate nanje kot na svoje rešitelje. Ne veste pa, da Vam prvo pomoč more nuditi le nekaj, kar je našega, domačega, jugoslovenskega. To je naša agencija „PUTNIK“, ki

je nalašč samo za Vas ustanovila poseben oddelek. V njem dobite vse potrebno za potovanje v rodni kraj. Vozne karte po najnižjih cenah, zamenjate denar v najvišjem tečaju, obenem pa ste postreženi v domačem, materinskem jeziku, tako da se pri nas počutite kot doma.

Vedite pa, da naša agencija na kolodvorih nima svojih agentov ali uradnikov. Našega uradnika dobite na jugoslovenskem poslanstvu 7 rue Léonce Raynaue ali pa pridite direktno v našo agencijo.

Vaše geslo bodi: *Svoj k svojim!*

Zapomnite si adresu:

„PUTNIK“

Oddelek za emigracijo.

PARIS IIème.

16. rue de la Michodière.

Zvišanje plače delavcem na Belju!

Že precej časa so se vršila pogajanja med Zvezo poljedeljskih delavcev v Murski Soboti in državnim posestvom Belje, za zvišanje plače. Po daljšem prizadevanju organizacije, se je Zvezi le posrečilo, da je zastopnik imenovanega posestva pristal na stavljeni predlog, tako da je dneva zvišana od 10 din na od 12 din na 14. Akordne plače pa so že pri sklepanju pogodbe bile povišane.

S plačo, ki jo pogodba sedaj predvideva, so delavci lahko zadovoljni; saj bo vsak zaslužil okoli 600 din več, kakor pa prejšnja leta.

Službena naznanila

Sresko načelstvo Murska Sobotna.

Vsem občinam!

Spomladanski plemenski semjem zveze selekcijskih društev se vrši v soboto 23. IV. na sejmišču v Belincih. Občine, ki so zaprosile za prispevek k nakupu obč. bika, naj preskrbe, da bo rejec-prezilmnik prišel na sejem, da prevzame bika. Opozorite bikorejce na ta sejem, ker se bodo na jesenskem licencovanju v prvi vrsti zopet licencirali biki rodovniškega porekla in občine morajo v prvi vrsti za te skleniti pogodbe. Sreski načelnik:

Dr. Bratina s. r.

Pošta.

Režonja Anton, Brunov 22. Nemčija. Mati plačala naročnino Novin za lansko leto i za letos 50 din. — Ž. A. K. V. Senj. Hvala za poslano. Iz srca se veselimo, pa smo posebno na Cveto nedelo darovali sv. mešo, da se Vilijova prošnja, v pismi izražena spuni. Obema srčne pozdrave. — Vsem naročnikom. Lepo vas prosimo, pošlite nam naročnino, četrta leta je mimo, nujno rabimo penoze za tiskarno i papir. Naši ljudje na vse kraje služijo, penoz večinoma ne menka. — Jug Jožef i Sandt Janoš, Nemčija. 60 din. sprejeli, Bog povrni za poslano podpora. Ka se tice pošiljanja mark, dobite v Novinam za kratek čas pojasnilo. — Vratarič Franjo, Zlatar-Bistrica. Naročnino i dar na Dom sv. Frančiška zahvalno sprejeli.

Din 75 milijon jamstva za Vas!

Pred kratkim je bil v časopisih sledeči oglas: „Karitas“ je pravo zavarovanje, ni samopomoč. Mesečni prispevki so stalno enaki, Zavarovalne vsote se izplačujejo v celoti. Izplačila niso odvisna od stevila članov, ne od višine mesečno vplačanih prispevkov. — Jamstvo Din 75.000.000.—. Karitas je največje ljudsko zavarovanje v Jugoslaviji. Ljubljana palača Vzajemne zav. — Maribor, Orožnova 8. ... Tako se je glasil oglas. K temu oglašju je treba pripomniti sledeče: Če se zavarujete pri Karitas za posmrtnino, doto, starostno preskrbo, postanete član največjega ljudskega zavarovanja. Karitas nudi svojim zavarovancem ugodnosti, ki jih pri podobnih zavarovanjih ni. Za vsak dinar, ki ga vplačate kot premije, Vam Karitas jamči s 75 milijon Din. O kaki izgubi torej ni govora. Letos se je pri Karitas zavarovalo že nad 3000 oseb. Glede načina in pogojev zavarovanja dobite vsa potrebna pojasnila pri zastopnikih. Če ne vsete za nobenega zastopnika, se obrnite osebno ali pismeno na vodstvo Karitas v Mariboru, Orožnova u. 8. Vnaprej pa si zapomnite, da so pogoji zavarovanja pri Karitas zelo lahki, ugodnosti, ki jih imajo zavarovanci, pa zelo velike in sicer tem večje, čim mlajši je kdo ob sklenitvi zavarovanja. Zavarujejo se lahko vse zdrave osebe od 7. do 80. leta starosti.

K odaji

Šest oralov goric i sadovnjaka, v Lendavi poleg grada, na jako lepom mestu. Oda se iz proste roke. Pozvedite na upravi Novin v Črensovcih i v tiskarni Balkányijovoj v Dolnji Lendavi.

Proda se

lepa hiša v LJUTOMERU, visoko pritlična, velika pivnica, vrt, sadonosnik. Poizve se pri Drobnik, pekar, Ljutomer

KUPUJEM vložne knjižice od Prekmurskih denarnih zavodov. Bančna poslovalnica BEZJAK, — MARIBOR, Gosposka ul. 25.

Stavbeni les, žagan, suhi za rušte, čakature i drugo prodajo JOSIP MURSA na KRAPPL

„kakor Geibel,* bi še rad zapel: „Es ist ein grosser Maientag der ganzen Welt beschieden...“ V hrepenenju sem mu že čisto podobno: „Es muss doch Frühling werden...“ Prosim ljubega Boga, da bi mi dal videti oni veliki dan, da bi vsaj videl cvetoče kostanje.“

Ko sem se poslavljaj od njega, sem slučajno pogledal na okno ob njegovi postelji. V beli vazni sem zagledal snežne narcise. Zunaj je bilo oblačno. Kostonji na dvorišču ljubljanske bolnice so bili v popju... Od prijatelja sem se moral dobesedno odtrgati; držal me je z ovelo roko in me je stežka izpustil. Ko sva se obrnila, on v blazine, jaz proti vratom, sva menda oba zajokala.

Slednjič je vzdihnil. Ko so ga našli mrzlega, je imel eno roko iztegnjeno proti oknu: tam so bile sveže narcise — sam ljubi Bog v nebesih ve, kdo mu je rože prinašal — in zunaj so cveteli divji kostonji.

Sedaj sem lahko odprl njegovo zapuščino. Poleg pisanih skript o umetnosti, sem našel neke vrste zapiske. In, pravim, morda mi ne bo zameril (kaj če bo vesel?) ako vam, dragi bravci, preberem te dragocene zapiske svojega prijatelja.

* „Moj veliki teden v letu 193... Kako rad bi šel s tovariši domov na počitnice! Saj vas ljubim, domača polja, prostrane

* Emanuel v. Geibel (1815-1884), nemški lirik v poeziji, zavzema vidno mesto v književnosti kot zastopnik „mühnske šole“ in se odlikuje v skladnosti oblike.

ravni in gaji. Saj te ljubim, domača hišica, dragi sestrici, saj te ljubim, mati, četudi sem žalosten, da me ne razumeš. Dejala si mi, da mi ni treba hoditi pred tvoje oči, ker nisem poslušal tvojih naukov in nisem postal božji svečenik. — Pa jaz bi rad obiskal gomilo dragega očeta, ki spi tam za cerkvijo v senci mlade ciprese... Rad bi te videl, mati, in danes bi te gotovo poslušal!

Na veliki petek. Danes si moja hišica domača gotovo v prazničnem pričakovanju. Saj te vidim, mama, kako pripravljaš s Klarico velikonočno jed, kako barvata piruhe, da bodo jutri blagoslovljeni. (Na vaseh se namreč blagoslovlja na vel. soboto. Op. pis.)

Jaz se pa rajši ognem svetu. Saj nisem vreden, da bi bil deležen tega veselja, katerega ima sedaj slednji človek, ki je blage volje. Stopim v šenklaško cerkev. Kako je vse mračno, žalobno! Ljudje klečijo ob božjem grobu v praznični črnini in molijo Odrašenika.

Sedaj bi bil iz srca rad tako majhen kakor otrok in bi šel doma z drago mamico in bi v svetem molku gledal mrtvo Gospodovo telo. Pa zame ni več tega. — Mati, žalostna Mati Zveličarjeva, Ti mi postani to, česar ne morem najti pri roditelju! Saj je ljubi Bog svetemu Frančišku tudi poslal drugega očeta...

In se stisnem k podobi. Zajočem in pozabim na solze, tako se zamislil v mrtvega Sina.

Pa bi tudi jaz tako rad imel piruhe, velikonočne piruhe, a sem tako ubog!

Sprejmi, moj Odrašenik darilo ubogega človeka. Sprejmi moje želje — Sprejmi moje želje — moje velikonočne piruhe.

Prvi je snežnobel: prosim Te, trpinčeno Telo, da mi pomagáš ohraniti oblačilo krstne nedolžnosti do mojega zadnjega diha. —

Drugi je vijoličast: prosim Te, dragi Jezus, da mi vliješ one moči, ki jo bom potreboval v pokori za storjene žalitve — za bolečine, ki sem jih prizadejal ubogi materi.

Tretji je zelen: prosim Te, Gospod, da mi utrdiš upanje, ono veliko upanje, ki me naj spremlja na vseh potih tega življenja, v težavah in bridkosti, v nadlogah in trpljenju - povsod.

Četrti je rudeč: prosim Te, moj Odrašenik, da mi daš vroče ljubezni, močne ljubezni do Očeta, Tebe samega in Svetega Duha in do Matere Marije. Hranil bom vse to do poslednjega utripa mojega srca.

Velika sobota. Zvečer sem pogledal iz svojega stanovanja skozi okno. Po ulicah je vrelo mnogo ljudstva. In kako je vse pelo! Kakor da bi se zemlja prerodila, kakor da bi ljudje postali čisto novi, od nečesa vstali. Od vsepovsod je dišalo. Mladina je bila v belih oblačilih in v cvetju. In tam nekje je vihralo bandero, in spet eno, sama bandera... Kristus je vstal, aleluja!

Pa sem se zdrlil. Zakaj

stojim? Zakaj ne stečem doli in ne zavriskam: Aleluja! Aleluja! — Stekel sem na ulico. Tako sem bil zasopljen, da sem podlegel krčevitemu kašlju. V prsih me je bodlo... Pa sem vendar šel naprej in sem klical z ljudmi, pel sem:

„Aleluja! Aleluja! Zveličar naš je vstal iz groba!...“ In sem bil val v vzyalovanem morju. Pridružil sem se svojemu slovenskemu ljudstvu, ki je vrelo na goró, na sveto goró vstajanja. Kakor da je bilo vse prejšnje življenje prevara, prazne sanje, za katere se človek ne zmeni mnogo; pozabi jih in vstane k novemu, svetlemu dnevu.

Onega dne sem doživel dušo svojega naroda. Postal sem majhen, kakor takrat, ko sem v mladi belini hodil v procesiji domače fare. Ko so mi zvonovi peli sveto melodijo in so mi pritkavali o bodočnosti. Sam ne vem, kako sem se znašel v cerkvi. Tam sem se čisto prerodil in sem ves mlad in svež izročal dušo in telo Vstalemu, naj jo vzame kot žrtev za moj slovenski narod, ki vstaja... —

Ko sem se spomnil ponoči v postelji na velike sklepe in žrtve, sem začutil veliko slabost. Kakor da bi mi udje odpovedali. Pijuča so mi hropla... Pa če je tako, naj se zgodi Tvoja sveta volja, Gospod! — Zame ni treba zemeljskega doma v tihem gaju Slovenske krajine; zadovoljen sem z večnim domom, kjer samevajo nemi križi... Zame ni treba nove telesne velikonočne

obleke, naj jo imata rajši sestrici, Klarica jo naj ima namesto mene; saj bom vesel, ko jo bom videl lepo, to svojo sestrico, slovensko dekle v novi obleki — zadovoljen sem z belino svete hostije, z novo obleko, ki mi jo prinaša Jezus iz tabernaklja.

Zame naj ostane samo žrtev. In v žrtvi bom srečen. Tudi jutri, na velikonočno nedeljo. Takrat se bo čutil vsak veren človek velikega na božjem svetu, velikega kot član vesoljne Matere Cerkve.

Želim, da bi jutri vstali vsi ljudje, da bi zapeli iz dna duše alelujo od smrti Vstalemu. — Jaz sem pa srečen v hladnem objemu črne zemlje... —

Prijatelj, ki to bereš, sprejmi moje pozdrave. Odnosi jih preko božjega cvetočega sveta moji rodni hišici, tudi moji materi. Reci ji, da jo pozdravljam, da jo poljubljam na dobrotljivo čelo. In jo spomni, da jo prosim odpuščanja, da bi sedaj rad stopil na pot, ki mi jo je začrtala njena skrbna roka, toda jaz umiram... —

Prebral sem vam, dragi moji rojaki iz Slovenske krajine, zapuščino svojega pokojnega prijatelja. Ako ste uzrli na dolgi poti popotnika iz naših vrst, ki se je spotaknil, a se je dvignil k vstajenju žrtve, sem zelo srečen. In — kakor je zapisal moj pokojni prijatelj — Bog daj, da bi te dni vstali vsi z Gospodom, da bi zapeli velikonočno aleluja! Sicer pa: vsem vesele praznike! Skledar.